

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN DERDE KWARTAAL 2022

Zendingsprojecten 3e kwartaal 2022: **Zuid-Amerikaanse Divisie**

1. Nieuwe kerk, El Alto, Bolivia
2. Nieuwe kerk, La Paz, Bolivia
3. Nieuwe kerk, Cochabamba, Bolivia
4. Nieuwe kerk, Trinidad, Bolivia
5. Nieuwe kerk, Ribeirão Preto, Brazilië
6. Nieuwe kerk, Brodowski, Brazilië
7. Nieuwe kerk, Maua, Brazilië
8. Nieuwe kerk, Santos, Brazilië

Christus, de Heelmeester van een echtpaar

Bolivia, 2 juli

Anabelle

Op een zondag vluchtte Anabelle huilend uit haar huis en liep radeloos door de straten van Cochabamba, Bolivia. Haar huwelijk was één grote puinhoop en er was geen vrede thuis. De voortdurende ruzies tussen haar en haar man hadden ook hun invloed op hun twee dochters en ze kon er niet meer tegen. Een echtscheiding leek de enige mogelijke oplossing.

Terwijl Anabelle doelloos door de straten wandelde, kwam het ineens in haar op dat de zevendedagsadventisten een programma aanboden om mentaal te genezen. Haar familie was lid van een andere kerk, maar op datzelfde moment besloot ze hulp te zoeken bij de plaatselijke adventkerk.

In de kerk luisterde de predikant geduldig naar Anabelle, die met tranen van wanhoop sprak over haar teleurstellingen in haar huwelijk en de vele problemen omschreef bij haar thuis. Toen ze uitverteld was, bood hij aan voor haar en haar gezin te bidden. 'Alleen Jezus kan uw huwelijk redden', zei hij.

Na zijn gebed beloofde hij haar thuis op te zoeken. De volgende dag stond hij voor de deur van hun huis om gezinstherapie aan te bieden. Anabelles man ging op het aanbod in en Anabelle riep hun twee dochters erbij om ook mee te doen. Ze begonnen hun eerste sessie met gebed. 'Lieve God', bad Anabelle, 'help ons alstublieft verandering te brengen in hoe het nu bij ons gaat'.

Op aanwijzing van de predikant opende het gezin hun Bijbels voor een Bijbelstudie. Anabelle huilde veel tijdens die eerste samenkomst. Ze voelde zich machteloos. Ze wist dat ze zich helemaal aan God zou moeten overgeven. Maar, terwijl ze haar man hoorde praten, vulden haar gedachten zich met boze woorden. Het leek een onoplosbare situatie.

In diezelfde week kwam de predikant terug om de Bijbel opnieuw te bestuderen en het gezin nog verder te begeleiden. Hij bad met het gezin en spoorde Anabelle en haar man aan het verleden te laten rusten en vooruit te kijken. Hij raadde hun aan geduldig te zijn en verdraagzaam. 'Lieve God', bad Anabelle, 'verander ons gezin alstublieft'.

Toen de gezinstherapie was afgerond, liet één van hun dochters weten dat ze haar hart aan Jezus wilde geven in de doop. De predikant vroeg het gezin naar de adventkerk te komen om bij de eredienst op sabbat te zijn. Het gezin kwam en de dochter werd lid van de scoutingclub. Enige tijd later werd ze gedoopt.

Met de komst van de coronapandemie legden de autoriteiten een strenge quarantaine op die drie maanden zou duren. Na afloop van die quarantaine mochten de kerken hun deuren nog steeds niet openen en dus bleven de diensten digitaal plaatsvinden. Ondanks Covid-19 heeft God Anabelles gebeden verhoord en veranderde er iets bij haar thuis.

Zowel zij als haar man veranderden als een blad aan een boom. Christus heeft hun huis werkelijk gezegend. Elf maanden nadat ze haar huis in wanhoop verliet, werd Anabelle

samen met haar man en andere dochter gedoopt. God heeft hun gezin hersteld. Anabelle prijst en dankt God voor zijn liefde en genade. Ze wil andere gezinnen aanmoedigen om op God te bouwen door gebed.

‘Niets is onmogelijk voor Hem’, zegt ze. ‘Zet God op de eerste plaats en doe zijn wil. God is trouw en Hij is een veilige haven voor elk gezin dat op Hem vertrouwt’.

In dit kwartaal gaat een deel van de dertiende sabbatcollecte naar de bouw van een nieuwe kerk in Anabelles woonplaats, Cochabamba, Bolivia. Dank u voor uw gift tijdens de dertiende sabbat op 24 september. Daardoor kunnen ook andere gezinnen in geestelijk opzicht genezen en zullen huwelijken herstellen.

Een wonder tijdens de pandemie

Bolivia, 9 juli

Guillermo

Bolivia ging in lockdown tijdens de coronapandemie. Alle kerken moesten dicht en de erediensten en andere kerkactiviteiten waren niet langer toegestaan om te voorkomen dat het virus zich zou verspreiden. Kleine groepen gelovigen begonnen samen te komen in hun huizen in El Alto, de op één na grootste stad in Bolivia. Guillermo bad vurig. Hoe konden mensen God aanbidden te midden van een pandemie? Terwijl Guillermo bad, kreeg hij een idee. Was het niet raadzaam de stad te verlaten en erediensten te organiseren in een verlaten omgeving?

Onder leiding van veel gebeden en met de hulp van een paar kerkleden besloot hij God te aanbidden op één van de vele heuvels rondom de stad. De groep koos een heuvel uit die in het Aymara 'Waña Quta' of 'Droog meer' wordt genoemd. Het ligt aan de voet van een met sneeuw bedekte berg. Acht mannelijke kerkleden kwamen naar de eerste sabbatviering. De mannen verloren de moed niet en elke sabbat waren ze er weer. Terwijl ze baden en God eerbiedigden, kwamen er hoe langer hoe meer mensen. Na drie maanden telde de groep 100 mensen, met zowel adventisten en leden van de evangelische kerk als mensen uit andere christelijke denominaties.

De kou, regen en vermoeidheid weerhield de mannen, vrouwen, jonge mensen en kinderen er niet van om 2 kilometer de heuvel op te klauteren. Één enkele gedachte overheerste al hun gedachten, 'Blijf lopen. God is met ons'. Ze vertrouwden op God door te mediteren, te vasten en te bidden. Terwijl ze neerknielden op de berg, baden ze met aanhoudende blijdschap tot de HEER. Het was een enorme zegen om elke sabbat samen te komen op de heuvel. Veel mensen zochten de HEER terwijl ze te kampen hadden met werkeloosheid en ziekte. Ze verlieten de heuvel met tranen in hun ogen en met het geloof dat God de touwtjes evengoed in handen had en grote wonderen zou doen in hun leven.

Ze bemoedigden elkaar met de woorden uit Filippenzen 4:19, waar staat: 'Mijn God zal uit de overvloed van Zijn majesteit elk tekort van u aanvullen, door Christus Jezus'. Terwijl de wereld vertraagde vanwege de pandemie, hield de verkondiging van het eeuwig evangelie niet op. Als gevolg van de wonderbare bijeenkomsten op de heuvel tijdens de pandemie, gaven dertien mensen hun leven aan de HEER in de doop. De trouwe heuvelgroep bestaat nu uit meer dan vijftig mensen die elke sabbat samenkomen in een gehuurde zaal.

Ondanks de pandemie verspreidt het evangelie zich door heel El Alto, de op één na grootste stad in Bolivia. Toch moeten sommige delen van El Alto het nog steeds zonder adventkerk doen. In dit kwartaal zal er een kerk gebouwd worden in één van die buurten met behulp van uw zendingsgeld voor de dertiende sabbat. Dank u voor uw gift tijdens de dertiende sabbat op 24 september. Daarmee steunt u de bouw van deze kerk en nog drie andere [kerken] in Bolivia.

Een lied in mijn hart

Bolivia, 16 juli

Gabriela

Sommige bekende zangers zijn van jongs af aan al gek op muziek, maar dat gold niet voor Gabriela. Ze groeide op in La Paz, Bolivia, met een grote passie voor Jezus. Vanaf de dag dat ze geboren werd, vertelde haar moeder haar over Jezus' liefde. Ze groeide op in de wetenschap dat de Tien Geboden, inclusief het vierde gebod over de sabbat van de zevende dag, een weerspiegeling waren van Gods liefdevolle karakter. Ze wist hoe belangrijk het was tienden te betalen en offergaven te schenken. Op negenjarige leeftijd gaf ze haar hart aan Jezus door de doop.

Met het verstrijken van de jaren maakte ze echter kennis met de pleziertjes van de wereld en de deur naar die pleziertjes was muziek. Gabriela genoot ervan om tijdens de schoolvakanties voor de lol te zingen. Enige tijd later vroeg een band haar om met hen mee te doen en ze nam het aanbod maar al te graag aan, met het vooruitzicht dat dit het begin was van een muzikale carrière en ze beroemd kon worden. Toen ze negentien was, wist ze zeker dat ze leefde om te zingen.

Tijdens haar studie aan de universiteit zong Gabriela in meerdere bands. Soms vroeg ze zich af of ze verkeerd bezig was, bijvoorbeeld in de tijd dat ze een vreselijk verkeersongeluk kreeg en alleen zij gewond raakte. Ze haalde haar bachelor graad in psychologie. Daarna begonnen zij en een paar vrienden een nieuwe band die meteen aansloeg bij het publiek. De band trad bij diverse evenementen op en Gabriela vond het heerlijk naar feestjes te gaan en geld uit te geven aan dure spullen.

Ze hield van zingen en geld uitgeven. Maar op de momenten dat ze niet zong en geen geld uitgaf, voelde ze zich leeg vanbinnen. Haar leven leek zo doelloos. Gabriela was er nooit helemaal mee opgehouden de Adventkerk te bezoeken. Op sommige sabbatochtenden was ze een christen, maar na de eredienst pakte ze haar andere leventje weer op. Op een zekere sabbatochtend luisterde ze naar een special in de kerk en ineens verlangde ze ernaar voor God te zingen. 'Ik zou in de kerk willen zingen', dacht ze. 'Mijn moeder zou er zo trots op zijn haar dochter in de kerk te horen zingen'.

Al snel ging Gabriela regelmatig naar de kerk, niet alleen voor de eredienst in de ochtend, maar ook voor de bijeenkomst in de middag. Ze begon te luisteren naar adventistische zangers. Ze beseftte dat ze de wereldse muziek achter zich wilde laten, maar het verlangen om beroemd te zijn was ook zo groot. Ze vroeg God om hulp. Toen bracht de coronapandemie de wereld tot stilstand. Gabriela kon niet langer optreden. In plaats van wanhoop voelde ze enkel opluchting. Nu zou het makkelijker voor haar zijn om helemaal te breken met het lege, betekenisloze deel van haar leven.

Ze werd goede vrienden met de predikant van de kerk en hij bood haar Bijbelstudies aan. Blij aanvaardde ze die. Na afloop van de Bijbelstudies besloot ze zich opnieuw te laten dopen als teken dat ze zich voor de tweede keer aan God had gegeven. Het leek voor haar alsof God haar een nieuwe kans bood om voor Hem te leven. Een jaar na de uitbraak van de pandemie

stapte Gabriela het doopwater in. In het gebed bij haar doop verklaarde ze dat alles wat ze bezat God toebehoorde. 'Ik zet mijn leven, geschenken en talenten in voor uw dienst', bad ze.

Na haar doop ruilde ze het podium in voor Zoom om God door haar zang te eren en te aanbidden. Op verzoek van de kerkelijke leiders kreeg ze ook de leiding over online psychologieseminars en Bijbelstudies. Door haar invloed hebben vier mensen zich tijdens de pandemie laten dopen. Gabriela heeft een speciale boodschap voor jonge mensen die misschien, net als zij, in de verleiding komen om af te wijken van het pad dat naar Christus leidt. 'Verspil je tijd niet in de wereld', zegt ze. 'Iedereen heeft gaven en talenten. Je hoeft ze enkel te vinden en ze in te zetten tot Gods eer'.

In dit kwartaal wordt een deel van de opbrengst tijdens de dertiende sabbat gebruikt om een nieuwe kerk te bouwen in La Paz, Gabriela's woonplaats in Bolivia. Dank u voor uw gift tijdens de dertiende sabbat op 24 september.

God heeft de leiding

Bolivia, 23 juli

Kurt

Carol ging naar haar vriend Kurt omdat ze met een groot probleem zat. Iemand probeerde haar woning van haar af te pakken in Trinidad, Bolivia, en ze had Kurts hulp nodig. Het probleem was begonnen toen Carol van Bolivia naar Brazilië verhuisde om een postdoctorale graad te halen in anesthesiologie. Carol en Kurt hadden samengewerkt aan de medische universiteit en zij en haar man hadden de leiding gehad over een medische kliniek in Trinidad.

Toen Carol en haar man naar Brazilië verhuisden, lieten ze hun huis en land achter in de handen van een welbekende vriend. Ze hadden een pareltje in handen met hun bezit, aangezien het op een prachtig stuk bouwgrond stond en het stadscentrum slechts drie huizenblokken verder was. Hun vriend bewoonde hun huis en merkte op dat hij de woning en het omliggende land graag wilde kopen. Carol leende hem het geld om de aankoop te kunnen doen.

Toen Carol een paar jaar later terugkeerde voor een kort bezoek, ontdekte ze tot haar grote schrik dat de vriend wettelijke maatregelen had genomen om het huis en het land zonder betaling te krijgen. Hij deed beroep op de zogenoemde 'verkrijgende verjaring', een wettelijk proces dat een individu het recht geeft op bezit na het voor een lange, ononderbroken tijd in handen te hebben gehad. Carol stapte naar de rechter en het proces sleepte zich jaar na jaar voort.

In het vijfde jaar van het proces rondde Carol haar postdoctorale opleiding af en kreeg ze een goede baan in Brazilië. Zij en haar man kochten een huis in Brazilië en vestigden zich. Ze hadden het geld niet om de rechtszaak in Bolivia voort te zetten en daarom benaderde Carol Kurt, een oude vriend. 'Ik wil het land en het huis aan de kerk geven', zei ze. Ze legde uit dat zij en haar man voorheen plannen hadden gemaakt om een medisch centrum te bouwen op het land. Nu was het haar wens dat er een adventkerk kwam. 'Dit stuk land moet een ziekenhuis voor het hart worden', stelde ze.

Kurt sprak de kerkelijke leiders erover aan en ze namen het geschenk graag in ontvangst om de evangelieverspreiding buiten de stad te beginnen. Toch wees alles erop dat satan de afspraak wilde boycotten. De rechtszaak duurde nog vijf jaar en zelfs de Hoge Raad in Bolivia kreeg ermee te maken. De zaak nam veel tijd in beslag, maar de goede HEER greep in en de Hoge Raad besliste binnen dertig dagen in het voordeel van de Adventkerk. De kerk kreeg het land in bezit en plannen werden gemaakt om een nieuwe kerk en gezondheidscentrum te bouwen.

In dit kwartaal gaat uw dertiende sabbatcollecte naar de bouw van de kerk en het gezondheidscentrum in Trinidad. Dank u dat u veel wilt geven op 24 september zodat dit stuk land een ziekenhuis voor harten wordt. 'God heeft opnieuw laten zien dat Hij de tijden bepaalt en de plaatsen vaststelt naar Hij weet dat goed is', zei Kurt. 'God heeft de leiding. Mag zijn wil gedaan worden op aarde alzo ook in de hemel'.

Mooie rots

Brazilië, 30 juli

Jaqueline

Langs een golvende rivier in het midden van Brazilië ligt een dorp genaamd Itapaci, dat 'Mooie rots' betekent. Het is niet zonder reden dat Itapaci zo genoemd wordt. Het dorp ligt in een tropisch gebied dat veel mineralen produceert. Mijnwerkers graven naar kristallen zoals mica, dat gebruikt wordt om cosmetica te laten stralen en glinsteren. Mijnwerkers zijn eveneens op zoek naar goud. Door de prachtige kristallen en het schitterende goud zou de naam 'De mooie rots van Brazilië' ook heel goed bij het dorp passen.

Toch zag Jaqueline, één van de 18.500 inwoners van het dorp, niet alles zo rooskleurig in. De persoonlijke problemen stapelden zich op in haar leven en ze wist zich geen raad. Tot een vriendin van haar, Maria Rita, Jaqueline uitnodigde voor een vrouwengroep in de adventkerk. Jaqueline had het naar haar zin bij de andere vrouwen en elke donderdag was het uitje vaste prik. Ze ontdekte dat de kerk ook andere bijeenkomsten organiseerde en al snel bezocht ze elk samenzijn, vier dagen per week. Dit was helemaal nieuw voor haar.

Al was Jaqueline opgegroeid in een christelijk gezin, ze kende God niet echt. Als klein meisje was ze gedoopt in de kerk van haar familie en later had ze haar eerste communie daar gedaan. Ze ging elke zondag naar de kerk, maar haar hart voelde leeg aan. Ze had niet het idee dat God zich bemoeide met haar leven. Ze las sporadisch in de Bijbel en dacht maar weinig na over de heilige passages die erin voor kwamen. Haar vriendin Maria Rita, die opgegroeid was in een adventistisch huisgezin, vond het heerlijk dat Jaqueline vier dagen per week naar de kerk wilde gaan.

De twee vrouwen voerden diepzinnige gesprekken over God. Maria Rita vroeg Jaqueline hoe ze over de sabbat dacht en de toestand van de doden. Jaqueline wist niet wat de Bijbel over die kwesties zei en ze wilde graag meer weten. Ze begon de Bijbel op eigen houtje te lezen om de waarheid te vinden zoals God die geopenbaard had. IJverig bestudeerde ze de heilige passages in de Bijbel. Toen Maria Rita haar aanbood de Bijbel met haar te bestuderen, stemde ze maar al te graag toe. Het fascineerde haar dat God de Bijbel had ingezet om handvatten te bieden voor goede gezondheid.

Terwijl de op de Bijbel gebaseerde boodschap van de Adventkerk haar hart raakte, was ze vooral onder de indruk van haar gezondheidsleer. Ze had een universitaire graad gehaald in voeding en toen ze inzag dat de Adventkerk sterk de nadruk legde op dieet en een gezonde levensstijl, voelde ze dat God haar naar de kerk leidde. De Bijbelstudies waren niet altijd makkelijk. Soms was Jaqueline er niet klaar voor om een nieuwe waarheid te aanvaarden. Terwijl ze studeerde, groeide er toch een verlangen in haar hart om haar leven volledig aan Jezus te geven.

Ze voltooide de Bijbelstudies met Maria Rita en ze begonnen het boek Openbaring te bestuderen. In Openbaring las ze over een plek die mooier was dan Itapaci, 'De mooie rots

van Brazilië'. Ze las over het nieuwe Jeruzalem 'uit de hemel neerdalen, bij God vandaan'¹. Ze las dat de fundamenten van de stadsmuren versierd waren met allerlei kostbare stenen, zoals jaspis, saffier en smaragd.² Ze las dat de stad 'van zuiver goud was, helder als glas' en dat haar straten 'van zuiver goud waren en schitterden als glas'³. Ze las over Jezus' belofte om een prachtige witte steen te geven aan elke inwoner van het nieuwe Jeruzalem. Jezus zegt: 'Wie overwint, zal ik [...] een wit steentje geven waarop een nieuwe naam staat die niemand kent, behalve degene die het ontvangt'⁴. Jaqueline was er klaar voor haar besluit te nemen.

Jaqueline is nu een stralende getuige in haar dorp, 'De mooie rots van Brazilië'. Ze bidt dat God haar gebruikt om haar man, hun dochter en vele anderen voor te bereiden Jezus te ontmoeten en koers te zetten naar het nieuwe Jeruzalem, 'De mooie rots van het universum'. 'Ik dank God dat Hij geweldige mensen in mijn leven bracht en ik weet dat alles ten goede werkt en dat Hij een plan voor mijn leven en het uwe heeft', zei ze. 'Ik dank Jezus voor wie ik ben en wat ik bezit. Ik dank Hem dat Hij zo veel van mij houdt, al verdien ik het niet. Ik wil blijven groeien in Christus en vele mensen tot Hem brengen'.

Dank u voor uw gift tijdens de dertiende sabbat op 24 september. Met dat geld kunnen we vier nieuwe kerken bouwen in Brazilië, zodat andere mensen, zoals Jaqueline, naar kerkbijeenkomsten kunnen gaan en meer over Jezus leren en zijn spoedige wederkomst.

¹ Openbaring 21:2

² Openbaring 21:19

³ Openbaring 21:18, 21

⁴ Openbaring 2:17

Bidden voor een nieuwe kerk

Brazilië, 6 augustus

Simone

Laat op een avond bleef Simone staan in het toilet van het ziekenhuis waar ze als verpleegster werkte in Zuid-Brazilië. Ze zag dat de televisie aanstond in het toilet en ze veranderde van kanaal. Toen ze zag dat een oudere man het woord had, stopte ze met zappen om te luisteren naar wat hij te zeggen had. Zijn woorden trokken haar aandacht. Hij sprak over gezondheid en Simone wilde er meer van weten. Het programma werd uitgezonden via Novo Tempo, de Braziliaanse variant van *Hope Channel International Television*.

Na die avond keek Simone regelmatig naar het Novo Tempo-kanaal. Ze genoot van de programma's en kreeg interesse in de Adventkerk. In haar gebeden vroeg Simone God al een tijdje om een vaste baan. Ze werkte als invalverpleegster bij verschillende ziekenhuizen door de ene keer hier een dienst te draaien en de andere keer weer daar. Ze verlangde echter naar een vaste baan zodat ze een huis kon kopen en financiële zekerheid had voor haar twee dochters, Jaqueline en Ana Claudia.

'Lieve God', bad ze. 'Help me alstublieft een vast contract te krijgen'. Terwijl ze bad, viel haar oog op een vacature om als verpleegster te werken in een stad zo'n 1500km ten noorden van Centraal-Brazilië. Ze keek nog steeds naar Novo Tempo en ze besloot een Adventkerk te zoeken in haar nieuwe stad. Die bleek er niet te zijn. Simone paste haar gebeden aan. In plaats van te bidden om een vast contract, besloot ze God te vragen een Adventkerk te openen in haar stad. 'Lieve God', bad ze. 'Open alstublieft hier een Adventkerk'.

Korte tijd later ontving Simone nog een vacature om als verpleegster te werken in weer een andere stad. Deze keer zou de verhuizing weinig voorstellen voor haar en haar dochters. De stad, Uruíta, lag op slechts 25 minuten rijden met de auto. Simone hoopte een Adventkerk te vinden in haar nieuwe woonplaats, maar opnieuw bleek die er niet te zijn. En dus bleef ze bidden, terwijl ze God vroeg een Adventkerk te openen in de stad. 'Lieve God', bad ze. 'Open alstublieft hier een Adventkerk'.

Op een dag was ze net op weg naar huis van haar werk in het ziekenhuis, toen ze door het stadscentrum kwam en een bord op een gebouw zag met de woorden 'Novo Tempo'. In Brazilië droegen vele Adventkerken het bord 'Novo Tempo'. Simone kon haar ogen niet geloven! Een gloednieuwe Adventkerk had zojuist haar deuren geopend in haar stad. Ze was zo blij dat het leek alsof haar hart te groot was voor haar borstkas. God had haar gebeden beantwoord! Simone wandelde meteen de kerk in, die nog maar kort tevoren ingezegend was en stelde zichzelf blij voor aan de twee predikanten, Luis en Israel.

'Ik bid al zo lang voor een Adventkerk!', riep ze uit. De predikanten vonden het fijn haar te ontmoeten en het deed hen goed te horen dat ze via Novo Tempo over de Adventkerk had gehoord. Simone rondt nu haar Bijbelstudies af en bereidt zich voor haar leven door de doop in Jezus' handen te leggen. Toch is ze ook nu al een stralende getuige. Zodra ze de kans heeft, nodigt ze iemand uit naar de kerk te komen die God opende in antwoord op haar

gebeden. 'God vervulde mijn verlangen naar een Adventkerk in mijn woonplaats', zei ze. 'Nu is het mijn wens dat God ons verlicht en onderhoudt zodat zijn werk hier groeit en dat zijn liefde vele levens mag raken'.

Dank u voor uw gift tijdens de dertiende sabbat op 24 september. Met uw geld kunnen we vier nieuwe kerken bouwen in Brazilië, zodat meer mensen, zoals Simone, naar een Adventkerk kunnen gaan in hun woonplaats.

Ultimatum inzake de sabbat

Brazilië, 13 augustus, Diogo

Diogo was ongelooflijk arm en zijn werkgever had hem een ultimatum gesteld: Werk op sabbat of pak je koffers maar. Wat moest hij doen?

Maanden geleden was Diogo getrouwd en had hij zo weinig geld dat hij geen huis kon huren in zijn thuisland Brazilië. Daarom trokken hij en zijn bruid in bij een tante die geen huur vroeg. In diezelfde periode werkte Diogo als stagiair. Toen hij hoorde dat zijn vrouw, Nayara, zwanger was, ging hij op zoek naar een beter betaalde baan. Het liefste begon hij een eigen bedrijf.

Diogo vertelde God over zijn droom. 'Lieve God', bad hij. 'Help me alstublieft een baan te vinden waar ik genoeg geld kan verdienen om mijn verlangen naar een eigen bedrijf werkelijkheid te laten worden'. Vanwege zijn sabbatviering was het moeilijk voor hem om werk te vinden. Niemand wilde een adventist aannemen die tijd vrij vroeg om God te aanbidden van zonsondergang op vrijdag tot zonsondergang op zaterdag. Toch verloor Diogo de moed niet en bleef hij bidden.

Op een dag kreeg hij een telefoontje van een tankstation dat op zoek was naar een bewaker. Hij vertelde de eigenaar dat hij adventist was en niet op zaterdag werkte. Door Gods genade gaf de eigenaar hem op sabbat vrij, waardoor Diogo dan eindelijk een baan had. Het tankstation lag een heel eind uit de buurt van Diogo's huis. Hij reisde op de motor naar zijn werk en deed dat elke avond, behalve op sabbat. Het was een gevaarlijke rit en een gevaarlijke baan. Maar hij had de baan zo nodig.

Op een dag liet de eigenaar van het tankstation Diogo weten dat hij de sabbatten niet langer vrijaf kon geven. Hij stelde hem een ultimatum: werken op sabbat of ontslagen worden. Wat kon Diogo doen? Diogo diende zijn ontslag in. In die tijd organiseerde Diogo's kerk een *Caleb Mission Project*. *Caleb Mission Project* is een initiatief van de Zuid-Amerikaanse Divisie om kerkleden te laten evangeliseren in hun omgeving door thuisbezoeken, Bijbelstudies en andere activiteiten. Diogo had er altijd van genoten zich in te zetten voor de samenleving en hij dacht bij zichzelf: 'Aangezien ik toch zonder baan zit, meld ik me aan als vrijwilliger!' Tot hij zich realiseerde dat het werk als vrijwilliger niets toevoegde aan zijn toch al krappe budget. Daarbij was zijn dochter net geboren en droomde hij nog steeds van een eigen bedrijf.

Na veel gebed besloot Diogo zich als vrijwilliger aan te melden voor het *Caleb Mission Project*. Hij wilde trouw zijn aan God en aan zijn oproep om zendingswerk te doen. Na afloop van het *Caleb Mission Project* ontdekte Diogo dat hij 135 Amerikaanse dollars over had, ondanks zijn extra uitgaven. Met dat geld begon hij zijn eigen bedrijf. God is hem trouw geweest. In de afgelopen vier jaar heeft Diogo een succesvolle bakkerij opgericht. Als lid van de kerk draagt hij ook zijn steentje bij aan de leiding van een adventkerk in Brazilië. De kerk organiseert jaarlijks een *Caleb Mission Project* en het heeft vele jonge mensen tot het doopvont geleid. Diogo zegt: 'Ik heb geleerd dat God voor ons zorgt, als wij Hem trouw blijven'.

Kerk onder de mangoboorn

Brazilië, 20 augustus

Karla

De predikant van de kerk deed een oproep die Karla niet kon weigeren. 'Vrienden', zei hij. 'Twee jaar lang heb ik gezocht naar iemand die me kon helpen een kerk te stichten op het platteland rondom onze stad. Ik weet dat het een eind reizen is. Ik weet dat het moeilijk is om daar te komen. Ik weet dat dat gebied de voorzieningen van de stad mist. Maar als we niet proberen onze landelijke broeders en zusters te bereiken, wie doet het dan?'

Karla, een tandarts, en haar man waren net verhuisd naar het noordwesten van Brazilië en ze bad tot God dat Hij haar wilde inzetten tot zijn eer. De oproep van de predikant bleef in haar gedachten hangen. Ze wilde helpen een kerk te stichten op het platteland. Ze besloot een houten doos in de kerk te plaatsen zodat mensen geld konden doneren voor het project.

Een jaar ging voorbij en Karla ging op zoek naar een stuk land voor de nieuwe kerk. De landelijke percelen waren helaas zeer prijzig. Tot ze op een aantrekkelijk stuk land stuitte aan de hoofdstraat van het dorp en ze hoorde dat het voor een lage prijs werd aangeboden. Ze ontmoette de landeigenaar en hij bood aan het voor slechts 6650 Amerikaanse dollars te verkopen. Ze had het geld niet, maar ze was niet bang een tegenbod te doen.

'Als we je een aanbetaling doen van 950 dollar, mogen we je de rest dan maandelijks terugbetalen?', vroeg ze. 'Hoeveel maandelijks betalingen zouden daarvoor nodig zijn?', vroeg hij. 'We kunnen maar 95 Amerikaanse dollars missen per maand', zei ze. 'Zestig maandelijks betalingen?', riep hij uit. 'Je wil het land in vijf jaar afbetalen? Ik ga failliet als ik dat doe!' 'Het is voor een goed doel', hield ze vol. 'We bouwen een kerk op het stuk land. Je zal bijgedragen hebben aan het bouwen van Gods huis. Heb je ooit zoiets gedaan?'

Hij gaf toe dat dat nieuw voor hem zou zijn. 'Nou, hier is je kans', zei ze. Hij stemde toe het land te verkopen. Toch moest Karla nog steeds op de proppen komen met de aanbetaling van 950 Amerikaanse dollars. Ze vroeg kerkleden om hulp en slaagde erin 515 dollars bij elkaar te vergaren tegen de tijd dat de eerste betaling zich aandiende. Niettemin miste ze nog 435 dollar. Toen herinnerde ze zich de houten doos die ze in de kerk had gezet voor eventuele donaties.

Ze opende de doos en er bleek precies 435 dollar in te zitten. Ze deed de eerste betaling. Na die tijd maakte Karla maandelijks het aflossingsbedrag over tot ze de hoeveelheid betalingen niet meer bij kon houden. Een jaar ging voorbij. Twee jaar gingen voorbij. In het derde jaar besloot ze God een gewaagd gebed voor te houden. 'Lieve God, wilt U ons helpen dit jaar onze schuld af te lossen zodat we U twee jaar eerder op dit land kunnen aanbidden?', bad ze.

Ze vertelde niemand over haar gebed, maar God luisterde naar haar. In plaats van één aflossingsbetaling per maand, kon ze een bedrag overmaken voor drie, vier of vijf maanden. Elke maand vroeg ze de vrouw van de landeigenaar, zij hield de schuld bij, 'Hoe veel betalingen nog?'. Volgens haar berekeningen zouden ze hun schuld in september van dat

jaar hebben ingelost. September brak aan en de predikant filmde het terwijl Karla de laatste betaling overhandigde.

De overdracht zou spoedig plaatsvinden. Karla ging naar huis met een onbeschrijfelijke vreugde. Toch kwam er een zekere onrust over haar toen ze thuis was. Haar geweten leek haar te vragen: 'Karla, hoeveel betalingen heb je nou gedaan?'. Met tegenzin telde ze de afbetalingsnota's. Ze had slechts 48 betalingen gedaan. Haar teleurstelling was zo groot. Ze zouden nog een jaar hun schuld af moeten betalen. Met groot verdriet lichtte ze de landeigenaar in over de fout.

De volgende sabbat gaf de sabbatschoolleider een lastige opdracht aan de klas. 'Ik deel wat papiertjes uit', ze hij. 'Schrijf iets onmogelijks op dat je wilt bereiken voor het einde van dit jaar'. Karla noteerde: 'Betaal het land af voor de kerk'. Het leek onmogelijk dat doel te bereiken. In oktober slaagde ze er echter in vijf aflossingsbetalingen te doen, in november vier en in december maakte ze de laatste drie over. Kerkleden vierden de inlossing van de landskosten op 19 december.

Twintig kerkleden komen nu elke sabbat bij elkaar in hun zogenoemde 'Kerk onder de mangoboom'. Ze ontmoeten elkaar in de schaduw van de mangoboom terwijl naast hen de kerk in de steigers staat. Karla zegt: 'Wij houden van onze God die van alles kan bereiken met onze harten'.

Een discipel in plaats van een criticus

Brazilië, 27 augustus

Breno

Breno werd geboren in een gezin in Salvador, Brazilië, dat het christendom vermengde met het occulte. In zijn jonge jaren ging hij naar een adventistische school. Op die school kreeg hij door een onderwijzer interesse in het lezen van de Bijbel. Toch groeide Breno op tot een opstandige tiener. Terwijl hij volop meedeed aan feestjes en buiten de campus alcohol dronk, begonnen de schoolregels hem tegen te staan. Het leek wel of school hem alles verbood. De meisjes mochten geen oorbellen dragen. De meisjes mochten geen korte rokjes dragen. De meisjes mochten geen nagellak dragen. En nog erger, de jongens mochten niet naast de meisjes zitten in de kerk bij de school. De schoolregels om een christelijk gedrag te waarborgen, sloegen naar zijn mening nergens op en hij twijfelde aan elke vorm van autoriteit.

Nadat Breno zijn diploma had gehaald, ging hij niet langer naar de kerk en zette hij een punt achter het lezen van de Bijbel. Fel bekritiseerde hij het christendom. Hij snoefde tegen zijn vrienden: 'Ik wil elke plek ter wereld wel bezoeken, behalve de kerk'. Hij voelde God openlijk aan de tand over passages in de Bijbel die hij niet begreep. Hij sprak zelfs slecht over de kerk. Ook verdreef hij zijn adventistische vriendin. Vijf jaar nadat hij zijn diploma had gehaald op de middelbare school, kreeg hij een onverwachte uitnodiging van een vriend van de middelbare school, Victor, om zijn doop bij te wonen. De dag van de doop bleek een mijlpaal te zijn. Na zijn doop stelde Victor Breno voor aan de adventistische predikant. De predikant bad meteen voor zowel Breno als Victor. Na het gebed omhelsde de predikant Breno en vroeg hem naar de kerk te komen voor de erediensten.

Beduusd verliet Breno de doopdienst. Het gebed van de predikant en het hartelijke welkom hadden zijn hart geraakt. Hij wilde weer naar de kerk. Breno keerde terug om aanwezig te zijn bij de erediensten en daar ontmoette hij God voor het eerst. Hij leerde de God van liefde kennen. Door de preken van de predikant kwam hij steeds meer te weten over Christus, zijn evangelie en zijn genade. Breno's ogen werden geopend en de jaren vol negatieve gedachten verdwenen als sneeuw voor de zon. Hij voelde zich welkom en geliefd bij de andere kerkleden, al kenden ze hem nauwelijks. Ze uitten Gods liefde waar hij over hoorde in de preken op sabbat.

Kort nadat Breno weer terug was gekomen naar de kerk, besloot hij Bijbelstudies te volgen met de predikant. Tot hij tijdens de Covid-19 pandemie, op een hele speciale sabbat, werd gedoopt. Breno weet nu dat de uitnodiging van zijn vriend om naar zijn doop te komen zijn leven voorgoed heeft veranderd. 'Christus heeft mijn leven volledig op de kop gezet', zei hij. 'In een mum van tijd was ik geen criticus meer, maar een discipel. Dat is niet aan mijzelf te danken, maar aan het feit dat Gods wil goed is, perfect en aangenaam'.

Bikini in de kerk

Brazilië, 3 september

Regina

De medewerkers van het kantoor hadden er plezier in Álvaro belachelijk te maken. 'Waarom ga je op vrijdag na het werk niet met ons mee om wat te drinken?', zei er één. 'Waar was je afgelopen zaterdag?', hoonde weer een ander. 'Je bent nooit bij onze feestjes op zaterdag'. Álvaro glimlachte dan altijd geduldig. Hij sprak vriendelijk en liefdevol tegen zijn collega's. Zijn gedrag trok Regina's aandacht. Ze ontdekte dat hij adventist was. De grappen en grollen hielden nog een paar jaar aan in het Braziliaanse gemeentehuis in Salvador waar Regina en Álvaro werkten. Toch verloor Álvaro nooit zijn geduld.

Op een dag nodigde een collega, Gilberto, Regina uit om de plek te bezoeken waar Álvaro elke sabbat naartoe ging. 'Ik heb gehoord dat het een nogal rare plek is, geen kerk', zei Gilberto. 'We kunnen daar meer over de Bijbel leren'. Regina was benieuwd naar de Bijbel en daarom ging ze op zaterdag met Gilberto mee. Ze droeg haar bikini onder een paar schaarse kledingstukken. Ze wilde naderhand naar het strand.

Gilberto bracht haar naar een normaal uitziend huis in een woonwijk. Regina voelde zich meteen thuis. Het huis leek helemaal niet op een kerk en er was geen uithangbord te bekennen waarop de naam van een religieuze stroming prijkte. De plek stond bekend als 'Jezus delen'. De mensen begroetten Regina met een warme glimlach en omhelzingen. Ze zag Álvaro in een groep van vooral studenten en onderwijzers.

De predikant en zijn vrouw leidden de Bijbelstudie en hielden daarna een vraag-en-antwoordronde. Er waren veel vragen en Regina merkte dat ze glimlachend zat te luisteren. Ze vond het fijn te merken dat de mensen in de groep oprecht geïnteresseerd waren in de Bijbel. Na de Bijbelstudie stond de predikant op om te prediken. Gilberto ging weer naar huis en Regina zette koers naar het strand. Zo ging het een paar zaterdagen. Gilberto en Regina woonden de Bijbelstudie bij, waarna hij naar huis ging en zij naar het strand.

Op een zaterdag nodigde één van hun nieuwe vrienden hen uit om ook naar de preek te luisteren. 'Ik preek vandaag en het zou me heel gelukkig maken als jullie blijven', zei hij. Regina en Gilberto durfden niet te weigeren en dus bleven ze. Ze probeerden uit het zicht te blijven, omdat ze niet gekleed waren voor de kerk. Toch genoten ze van de preek en vanaf die dag luisterden ze ook elke zaterdag naar de preek.

Een jaar ging voorbij en Gilberto gaf zijn hart aan Jezus door de doop. Regina bleef twifelen. Wat zouden haar familie en vrienden zeggen? Ze wist nog goed hoe mensen Álvaro op zijn werk hadden behandeld. Ze was in een andere kerk opgegroeid en de Adventkerk leek, in vergelijking daarmee, zo ongewoon. Vier jaar verstreken en Regina hoorde dat de predikant werd overgeplaatst. Meteen nam ze contact met hem op. Ze kon geen reden bedenken om nog langer te wachten. Ze wilde openlijk voor Jezus kiezen via de doop.

Veel familieleden en vrienden waren niet blij met Regina's keuze, maar ze heeft er geen spijt van gehad. Ze werd een actief lid en probeert nu ook degenen in nood te bereiken. Na

verloop van tijd kreeg ze een plek aangeboden in het kerkbestuur. Regina dankt God elke dag voor de liefdevolle manier waarop ze Jezus leerde kennen. Ze zegt dat ze daarom nu deel is van Gods adventistische familie.

‘Zodra ik de kans heb, deel ik mijn liefde voor Jezus op mijn werk en waar dan ook’, zegt ze. ‘Wij zijn Gods werktuigen om mensen kennis te laten maken met zijn grote liefde’.

Op zoek naar de waarheid

Brazilië, 10 september

Liu en Cris

Naiara hoopte al heel lang dat haar broer met haar naar de adventkerk zou gaan in Brodowski, Brazilië. Ze zag haar kans schoon hem en zijn vrouw uit te nodigen toen ze hun eigen kerk de rug toekeerden door een aantal meningsverschillen. Haar broer, Liu en zijn vrouw, Cris, gingen op zoek naar een kerk die enkel de leringen van de Bijbel als leidraad nam.

Naiara bood Liu en Cris adventistische boeken aan. Ze stelde voor hen Bijbelstudies te geven. Maar Liu toonde geen interesse. Hij vond het raar dat de adventisten bepaald voedsel weigerden te eten. Hij begreep niet waarom adventisten op zaterdag naar de kerk gingen in plaats van op zondag. Zijn vrouw Cris daarentegen was enorm nieuwsgierig naar het boek Openbaring. Haar kerk had daar nooit enig woord over gerept. Toch wilde ze geen Bijbelstudies volgen zonder haar man.

Zonder dat de moed haar in de schoenen zank vertelde Naiara Cris over Bijbelstudiegroepen die in haar kerk bij elkaar kwamen tijdens de sabbatschool. 'Het is zo fijn in groepen bijeen te komen om de Bijbel te bestuderen voordat de heilige eredienst begint', zei Naiara. Cris vond het een fijn idee om de Bijbel wekelijks te bestuderen in de kerk. Ze zag al voor zich hoe ze in één van die klassen zat. Hoewel ze nog nooit bij de sabbatschool geweest, begon haar hart al naar de sabbatschool te verlangen.

Naiara stuurde christelijke liederen naar Cris en Liu om via hun telefoon te beluisteren. Ook liet ze hen een dvd zien met adventistische preken van het Novo Tempo-kanaal op televisie, de Portugeestalige variant van *Hope Channel International*. Cris wilde geen ruzie thuis en daarom bekeek ze de preken als haar man naar zijn werk was. Toen liep Liu een ernstige hoofdwond op. Op zijn werk viel hij van een vrachtwagen en werd met loeiende sirenes naar het ziekenhuis gebracht.

Terwijl hij geopereerd werd, bemoedigde Naiara Cris in de wachtruimte. 'De predikant en anderen in de kerk bidden nu voor Liu', zei Naiara. De chirurg liet weten dat de operatie succesvol verlopen was. De hoofdwond was niet niks, maar Liu zou helemaal de oude worden. Toen Cris de volgende dag de ziekenhuiskamer in mocht om haar man te bezoeken, zei hij dat een adventistische predikant al langs was geweest om met hem te bidden.

Weer bood Naiara Bijbelstudies aan en Cris stemde toe, op voorwaarde dat haar man het niet zou merken. Ze wilde geen ruzie. Ze spraken een datum af voor de eerste Bijbelstudie en Cris en Naiara besloten bij elkaar te komen als Liu op zijn werk was. Toch voelde het niet goed voor Cris om geheimen te hebben voor Liu. Ze vertelde hem over de Bijbelstudie. Op de dag van de geplande Bijbelstudie ging Liu niet, zoals gewoonlijk, naar zijn werk. In plaats daarvan bleef hij thuis om met de twee vrouwen de Bijbel te bestuderen.

In de daaropvolgende twee maanden verdiepten Liu en Cris zich in alle 28 Bijbellessen, samen met Naiara. Hoe meer ze leerden over de Bijbel, hoe meer hun vooroordelen over de

Adventkerk vervaagden. Ze ontdekten dat de kerk uitsluitend de leringen van de Bijbel probeerde te volgen. Cris liet zich met haar zoon, Ezeziel, dopen. Een jaar later volgden Liu en hun dochter, Tamiris, hun voorbeeld. Liu en Cris zijn nu sabbatschoolleiders in de Adventkerk in Brodowski. Het motto van de sabbatschoolafdeling dringt door in hun eigen leven: 'Mijn gezin en ik dienen God met vreugde'.

In dit kwartaal gaat een deel van de dertiende sabbatcollecte naar de bouw van een nieuwe kerk in Brodowski, Brazilië, zodat meer gezinnen God blij kunnen eren. Dank voor uw bijdrage op 24 september.

Vertrouwen op God alleen

Brazilië, 17 september

Marcelo

Alles leek van een leien dakje te gaan nadat Marcelo zijn leven aan Jezus had gegeven in Brazilië. Tot een nieuw managementteam de leiding kreeg over het textielbedrijf waar hij werkte. De veranderingen die zij doorvoerden, brachten zijn baan in gevaar. De nieuwe managers verminderden het aantal uren dat de werknemers doordeweeks werkten en voerden de zaterdag in als extra werkdag om die uren te compenseren.

Marcelo wilde niet op sabbat werken. Elke week had hij de sabbat trouw gehouden sinds hij en zijn vrouw, Cláudia, zich drie jaar geleden hadden aangesloten bij de Adventkerk. Marcelo probeerde tevergeefs met de leiding in gesprek te gaan. Alle werknemers moesten een contract ondertekenen waarin ze akkoord gingen met de nieuwe werkuren. Alleen Marcelo weigerde. Angst overspoelde Marcelo toen hij beseftte hoe onzeker zijn toekomst was. Zou hij ontslagen worden? Hoe zou het allemaal verlopen?

Toch besloot hij alles over te geven aan God. Hij liet God voor hem vechten. Vrede vulde zijn hart na dat besluit genomen te hebben. Hij wist zeker dat God hem niet in de steek zou laten. Het vuur van verzoeking laaide nog hoger op toen het bedrijf het nieuwe werkrooster invoerde. In de eerste week volgde Marcelo hetzelfde werkrooster als de anderen. Maar op sabbat ging hij naar de kerk, terwijl zijn collega's werkten.

Toen hij op maandag weer op zijn werk kwam, ontdekte hij tot zijn verbazing dat hij zijn baan niet kwijt was. De dagen verstreken en hij vroeg zich af hoe het verder zou lopen. Op de dag dat hij zijn salaris kreeg, zag hij dat zijn salaris minder was geworden. Marcelo wist niet hoe hij en zijn vrouw het hoofd boven water konden houden. En wat het nog moeilijker maakte, zijn vrouw was net zwanger. Het bedrijf was geen fijne plek meer om te werken. Collega's mopperden tegen Marcelo.

'Je bent gek', zei er één. 'Je bent lui', zei een ander. Marcelo is nooit vergeten dat een medewerker tegen hem zei: 'Ik wil wel eens zien wat jouw God voor jou zal doen'. Opnieuw besloot Marcelo alles in Gods handen te laten. Maand na maand leefden hij en zijn vrouw op geloof en op de noodhulp die kerk- en familieleden boden. Hoe langer de crisis duurde, hoe standvastiger hij werd in zijn besluit. Hij zou God trouw blijven, wat er ook gebeurde.

Na een tijdje treiterden Marcelo's collega's hem niet meer toen ze zijn trouw aan God zagen en zijn ijver op het werk. Ze begonnen hem zelfs te helpen. Op een dag stelden ze een petitie op voor de leiding, met de eis dat Marcelo op zaterdag vrij zou krijgen en toch volledig uitbetaald werd. De petitie kreeg geen gehoor. Twee jaar gingen voorbij, maar God liet Marcelo en zijn gezin niet in de steek. Marcelo zag de woorden van de psalmist in vervulling gaan: 'Ooit was ik jong, nu ben ik oud, en nooit zag ik dat een rechtvaardige werd verlaten, nooit zag ik zijn kinderen zoeken naar brood'⁵.

⁵ Psalm 37:25

God eerde Marcelo omdat hij Hem eer toekende. Op een dag kreeg Marcelo onverwachts een brief van de managers. Ze erkenden dat ze hem onterecht behandeld hadden, beloofden zijn salaris te verhogen naar hoe het geweest was en respect te hebben voor zijn recht op sabbat te aanbidden. Marcelo en zijn vrouw waren zo blij! God had hun gebeden beantwoord! Marcelo bleef nog veertien jaar in dienst van het bedrijf. Hij zegt: 'Ik kan beamen dat God het waard is om te dienen. Ik geloof dat Gods genade mij een stempel heeft laten drukken op het bedrijf. Vele collega's hebben door mijn ervaring over God geleerd en over zijn trouw. Ze zagen voor hun ogen gebeuren wat God kan doen'.

De Heer van de sabbat eren

Dertiende sabbat, Brazilië, 24 september

Felipe

Het begon allemaal in groep 7. Voor de eerste keer moest Felipe verplicht naar een godsdienstles op zijn privéschool in Brazilië. Zijn ouders legden de directeur uit dat ze adventisten waren en vroegen om vrijstelling voor Felipe. De directeur dacht aan de problemen die Felipe daardoor in de toekomst zou krijgen. 'Hoe kan hij zijn diploma halen als hij de lessen niet volgt op sabbat?', vroeg hij. 'Op de middelbare school wordt een groot aantal lessen op zaterdag ingepland. En is niet elke dag van God?'

Toch gaf hij de jongen toestemming om het klaslokaal tijdens de godsdienstles te verlaten en zijn Bijbel en sabbatschoolles te lezen in een ander lokaal. Felipe vond het niet fijn om anders te zijn dan de andere kinderen, maar hij bleef bij zijn besluit. Met kinderlijke logica dacht hij: 'Als God trouw was aan Daniël en Jozef, zal Hij ook mij trouw zijn'. De eerste lessen op zaterdag dienden zich aan toen Felipe in het daaropvolgende jaar naar groep 8 mocht. Eerst ging het maar om twee of drie lessen. Felipe sloeg ze over en las later de aantekeningen van zijn vrienden. De school had respect voor Felipe's recht om op zaterdag te aanbidden en hij mocht naar de volgende klas.

Felipe rondde de basisschool af en zijn ouders moesten nu op gesprek komen voor de middelbare school. 'Veel lessen en tentamens worden op zaterdag afgenomen', legde de directeur uit. 'Weten jullie zeker dat jullie Felipe niet naar een andere school willen overplaatsen?' Felipe's vader wist het zeker. Hij was vele jaren geleden naar deze school gegaan en zijn zoon zou hetzelfde doen. Felipe ging naar geen enkele les op zaterdag. Soms was het moeilijk voor hem. Van sommige vakken waren de helft van de lessen op zaterdag en hij kon ze met geen mogelijkheid op een ander moment inhalen.

Toch eerde God Felipe's trouw en telkens ging hij over naar de volgende klas. Aanvankelijk vonden de lessen op de middelbare school van half twee 's middags tot tien over half negen 's avonds plaats op maandag tot en met vrijdag. Heel soms kwam het voor dat lessen in de ochtend gegeven werden. Toen nam het aantal lessen op zaterdag toe naar drie op vrijdagavond, zeven op zaterdagochtend en vier op zaterdagmiddag. Felipe volgde geen enkele les op sabbat. God zegende Felipe en hij haalde zijn diploma.

Toen brak het moment aan voor Felipe om toelatingsexamen te doen. Hij wilde graag medicijnen studeren aan de openbare universiteit. Het was zijn droom arts te worden. Zijn wereld leek in elkaar te storten toen hij er niet in slaagde zich kandidaat te stellen voor de universiteit. 'Ik ben U altijd trouw geweest', bad hij. 'Waarom zegent U mij niet?'. Ondanks zijn verdriet voelde hij zich ook vredig door te vertrouwen op de God die alles weet, alles hoort en alles ziet.

Hij legde het toelatingsexamen af aan de particuliere universiteit waar zijn vader werkte. Tot vandaag de dag is hij het thema van zijn opstel niet vergeten, 'Wetenschap en godsdienst'. Weer lukte het hem niet zich kandidaat te stellen voor de universiteit. Een week lang bad

Felipe en dacht hij na. Toen publiceerde de universiteit een tweede lijst met kandidaten voor de school en zijn naam stond bovenaan! Zijn opstel had de beste cijfers gekregen.

De lessen op zaterdag vormden ook een probleem op de universiteit. In Felipe's derde jaar volgde hij een college dat vier keer per week bijeenkomsten had, waarvan twee op zaterdag vielen. Hij ging niet naar de lessen op zaterdag en de docent gaf hem een onvoldoende. Felipe's mentor op de universiteit kon hem niet helpen. 'Hoe kan je nou ooit dokter worden op deze manier?', zei hij. 'Dat beroep zal veel van je vragen. We kunnen niets voor je doen'. God deed dat wel en op een ongelooflijke manier. Toen Felipe zich inschreef voor het volgende semester, hoorde hij dat een ongewoon groot aantal studenten voor datzelfde college in het vorige semester waren gezakt. Om die reden werd een extra college aangeboden en dat stond niet op zaterdag gepland. Hij kon de colleges opnieuw volgen bij dezelfde docent. Dit keer haalde Felipe het vak.

Tijdens zijn studie aan de universiteit hebben vele onderwijzers hem gevraagd waarom hij op zaterdag niet kwam opdagen bij de lessen. Ze hadden enkel veel respect voor hem en stonden voor godsdienstvrijheid toen hij uitlegde hoe hij dacht over de sabbat van de zevende dag. Ook nadat Felipe van de universiteit was afgestudeerd, waren tentamens op zaterdag nog steeds een feit. De tentamens voor geneeskunde en later voor een medische keuring vonden allemaal plaats op zaterdag. Toch kon Felipe ze op een ander moment maken. Slechts dertig procent van honderden kandidaten wist hun medische licentie binnen te slepen en wonder boven wonder haalde Felipe de hoogste resultaten in heel Brazilië.

Felipe is nu professor aan de particuliere universiteit waar hij ooit zelf studeerde. Een paar dagen geleden nog haalde een onderwijzer tijdens een faculteitsvergadering aan dat een adventistische studente een collegereeks bij hem volgde. 'Hoe kan ze afstuderen als ze mijn lessen op zaterdag mist?', vroeg hij. In antwoord daarop gebaarde een oude docent naar Felipe: 'Het levende bewijs zit voor je dat iemand de lessen op zaterdag kan missen en toch zijn graad behaalt', zei hij. Het sabbatverhaal herhaalt zichzelf. Zoals God Felipe hielp vanwege zijn trouw, zal God elke trouwe student bijstaan – en Hij zal zijn/haar ervaring veranderen in een zendingsverhaal tot zijn eer.

Een deel van de collecte die vandaag gehouden wordt, gaat naar de bouw van vier nieuwe kerken in Felipe's thuisland, Brazilië. Op die manier kunnen meer mensen leren over de Heer van de sabbat. Nog vier kerken zullen hun deuren openen in Bolivia. Dank voor uw bijdrage aan de verspreiding van het evangelie in de Zuid-Amerikaanse Divisie.